

คำนำ

รูปแบบตัวอักษรแบบโรวาซ (Rovás) ของภาษาเซแคย์ เมาะเจอร์ (Székely-Magyar) คล้ายคลึงกับตัวอักษรของภาษารูนิก (Runic) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมสากลของมวลมนุษยชาติโดยเป็นผลงานทางด้านชาวอนุปัญญาของอารยธรรมในสมัยโบราณ สร้าง โดยชาวฮังการีและบรรพบุรุษในสมัยโบราณท่ามกลางเหล่านักวิทยาศาสตร์และผู้ใช้ตัวอักษรโรวาซต้นกำเนิดและการพัฒนาการรวมทั้งความสัมพันธ์กับรูปแบบการเขียนอื่นๆยังคงใช้เป็นวิชาสำหรับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ซึ่งมีทฤษฎีเป็นจำนวนมากเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม มีหลักฐานที่เป็นที่เชื่อถือได้ว่า ในศตวรรษที่ 9 ชาวฮังการีได้ใช้ตัวอักษรโรวาซอย่างเป็นทางการในหลายระบบภาษาของตนซึ่งได้ก่อให้เกิดเป็นสมมติฐานในการใช้ตัวอักษรลักษณะนี้ว่ามีมานานแล้วหลายศตวรรษ

เหมือนกับประเทศส่วนใหญ่ในยุโรปที่ภาษาละตินและตัวอักษรได้ถูกใช้ในทางราชการและการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรของโบสถ์ รวมทั้งในอาณาจักรฮังการีนี้ด้วยโดยเริ่มต้นขึ้นในศตวรรษที่ 11 อย่างไรก็ตามการใช้ตัวอักษรแบบโรวาซยังคงถูกใช้อย่างต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้ในหลายพื้นที่ที่พูดภาษาฮังการีและได้ถูกใช้โดยคนเลี้ยงแกะที่เรียกตนเองว่า “ผู้ตัดไม้ชาว เซแคย์” ตลอดจนชนชั้นสูงและกลุ่มพระ อย่างไรก็ตาม ในบางยุคตัวอักษรนี้ได้ถูกใช้เพื่อใช้เขียนความลับ ตัวอักษรโรวาซไม่เพียงผ่านพายุฝนในยุคคลงและช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ในภายหลังเพียงเท่านั้น แต่ช่วงระหว่างระยะเวลานั้นมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ในช่วงเวลาสองถึงสามทศวรรษในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ได้เข้าถึงระดับความนิยมที่ไม่เคยมีมาก่อนและยังถือเป็นส่วนสำคัญในช่วงเวลาของเราด้วย หนังสือและวารสารต่างๆในปัจจุบัน รวมทั้งเว็บไซต์มีปรากฏเนื้อหาของภาษาเซแคย์ เมาะเจอร์ในตัวอักษรแบบโรวาซ แม้แต่ผลงานทางศิลปะ เครื่องหมายสาธารณะต่างๆ หรือการออกแบบทางอุตสาหกรรมก็ใช้ตัวอักษรแบบนี้ นักเรียนหลายคนก็กำลังศึกษารูปแบบการเขียนของชาติแบบนี้ด้วย ต้องขอขอบคุณเหล่าอาจารย์ต่างๆที่ได้อุทิศตนเพื่อการนี้

จำนวนของผู้ที่เข้าใจและซาบซึ้งในศิลปะสมัยโบราณได้เพิ่มสูงขึ้นเป็นร้อยเป็นพันซึ่งจำเป็นต้องมีการสร้างกฎการใช้สมัยใหม่ของทักษะโบราณนี้ขึ้นมา หลายส่วนของกระบวนการนี้ซึ่งบรรลุผลมาจากผู้ใช้ตัวอักษรแบบโรวาซประกอบด้วยความไม่เปลี่ยนแปลงของรูปแบบตัวอักษรและความสมัยใหม่ของคำสั่งสอนในการเขียนรวมทั้งมาตรฐานทางเทคนิคในฐานะกลุ่มผู้ใช้ที่มีวิธีการเหมือนกับบรรพบุรุษของตนเพื่อพิทักษ์และพัฒนาารูปแบบการเขียนนี้ หนังสือเล่มนี้แนะนำบทหนึ่งเกี่ยวกับอาชีพที่พิทักษ์รักษาประเพณีนิยมกล่าวไว้ว่า “ชุมชนของนักเขียนตัวอักษรแบบโรวาซในภาษาเซแคย์ เมาะเจอร์ ได้รวมตัวกันในเมืองเกอะเดอะเลอ (Gödöllő) ประเทศฮังการี เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2551 ณ การประชุมที่มีชื่อว่า ‘อักษรโรวาซยังมีชีวิตอยู่’ เพื่อนำระบบการเขียนของชาติของผู้ที่พูดภาษาฮังการีนี้ให้อยู่ในยุคคอมพิวเตอร์”

ในรูปแบบการเขียนทั้งหมดในยุโรปทั้งในชีวิตประจำวันและในการใช้งานจริง อักษรโรวาซในภาษาเซแคย์ เมาะเจอร์เท่านั้นที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐาน UNICODE ซึ่งมีการใช้อยู่ทั่วไปในด้านเทคโนโลยีข้อมูล ดังนั้น ชุมชนของนักเขียนตัวอักษรแบบโรวาซในภาษา เซแคย์เมาะเจอร์ได้รวมตัวขึ้นเป็นกลุ่มบนอินเทอร์เน็ต ภายใต้การนำของ Dr. Gábor Hosszú ซึ่งได้นำเสนอโครงการมาตรฐาน N3527 รายละเอียดอยู่ในหนังสือเล่มนี้ สิ่งนี้เป็นจุดมุ่งหมายอันหนักแน่นของชุมชนที่จะทำให้ระบบการเขียนสมัยโบราณเป็นที่ยอมรับกลายเป็นมาตรฐานโดยได้รับการเห็นพ้องต้องกันในระดับกว้างให้เร็วที่สุด ในตอนท้ายนี้ขอจะขอแรงการสนับสนุนจากผู้อ่านด้วย

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้รู้สึกว่าเป็นของขวิญมหัสจรรย์จากบรรพบุรุษของพวกเขาและเป็นมรดกอันล้ำค่าสำหรับคนรุ่นต่อมาซึ่งควรแก่ความรับผิดชอบที่จะดูแลด้วยความเคารพและความเลื่อมใสและสืบต่อกันมากับการดัดแปลงที่เหมาะสมในแต่ละยุคสมัย” สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นพิเศษเหมาะสมกับเวลาในวันนี้ เมื่อขอบเขตของแนวความคิดและความเชื่อถูกห่อหุ้มอย่างมิดชิดในรูปแบบการสื่อสารในสมัยโบราณ และถูกผสมผสานเข้าด้วยกันกับทุกสาขาของภาษาและวัฒนธรรมฮังการีแล้วนั้นน่าจะเป็นเส้นทางที่ปรารถนาก่อให้เกิดการคิดใหม่ทางด้านชาวอนุปัญญาของฮังการีก็เป็นได้